

Toespraak van kolonel K. van Dreumel, op 18 mei 2021

Goedemorgen.

Laat ik beginnen met het uitspreken van een groot gevoel van dankbaarheid en trots, dat ik hier na zes jaar weer voor u mag staan. Deze plek van onze Regimentscommandant bij zijn afwezigheid te mogen overnemen, vind ik niets minder dan een grote eer. Het is heerlijk hier weer even te mogen staan.

Oud-koreastrijders (u bent er gelukkig weer bij), in het bijzonder uw voorzitter de heer Gommers, vertegenwoordigers van de Vereniging Veteranen Regiment Van Heutsz, dames en heren, u allen van harte welkom op de Oranjekazerne, bij het 12^e Infanteriebataljon AASLT en bij ons trotse Regiment Van Heutsz.

Ook vandaag weer dwingen de coronamaatregelen ons tot enigszins een bescheiden bijeenkomst. Geen volledig aangetreden regiment dus. Een groot deel van het bataljon vervult zijn taak of missie elders in de wereld. Gelukkig zien we vandaag wel een stevige bijdrage van in ieder geval onze zgn. Korea-compagnieën. De Ccie Nudea leveren natuurlijk de vaandelwacht en zorgen voor alle ondersteunende diensten. De B Wonju cie, natuurlijk met de vlaggenwacht en staat ook met een detachement links van u. De soldaten van deze compagnie voltooiden recent hun basisopleiding Falcon Legion en dragen sindsdien met gepaste trots hun rode baret. Staat jullie goed mannen. Vandaag vervullen ze de eretaak bij het dodenappel waar iedere Wonju, die dat heeft mogen doen, zijn leven lang met terechte trots op terugkijkt. Goed dat jullie er zijn Wonju's.

Wij eren en herdenken vandaag de inspanningen van het Nederlands Detachement Verenigde Naties in Korea en de persoonlijke offers die daarbij gebracht zijn. Offers van hen die voor de vrede in Korea het leven lieten en offers van hen die, al dan niet geschonden, terugkeerden op vaderlandse bodem. Uw aller aanwezigheid maakt deze bijeenkomst extra waardevol en vooral compleet.

A special welcome to His Excellency the Ambassador of the Republic of Korea and to the 3rd secretary of the embassy, Mr. Kim. Your Excellency over the years we have experienced your countries overwhelming gratitude towards our honorable veterans and your never fading hospitality. We therefore welcome you here in our midst today, with the same gratitude and hospitality. We in today's ceremony commemorate a war which brought *in fact* 'peace' and freedom to the Republic of Korea. To achieve this, Netherlands and Korean blood fled over Korean soil. That blood has welled a strong and everlasting bond between

our two nations. A bond that is as sacred as the sacrifice of the young lives of our comrades. A bond that widely transcends the 60 years of the formal relationship between our countries, which we celebrate this year. We will together stand firm to uphold that bond. We will tell the stories of the Korean fight for freedom, of unselfish sacrifice and heroism long after the story tellers have stopped telling them themselves. I hope we are able to join our specific and practical efforts together for all the years to come.

Your Excellency please allow me to continue in Dutch.

Terwijl ons land nog na trilde van de gruwelen van de Tweede Wereldoorlog, die ons in voormalig Nederlands-Indië en het vaderland zwaar op de proef hadden gesteld en van de Indonesische vrijheidsstrijd die daar op volgde, vroeg de internationale gemeenschap ons land om een bijdrage te leveren aan de strijdmacht van de Verenigde Naties in Korea. Dat land, ver van ons huis en haard, dreigde, met massale Chinese steun, te worden overlopen door een totalitair regime. De vrijheid van een volk leek opnieuw te worden verpletterd tussen twee ideologieën. Dát niet nog een keer. Nederland leverde, hoewel niet meteen met een geweldig politiek enthousiasme, een bataljon - het Nederlandse Detachement Verenigde Naties – aan de internationale strijdmacht, die het Noord-Koreanen en Chinezen moest gaan beletten het hele Koreaanse schiereiland te veroveren. Uit alle uithoeken van ons land en later ook uit overzeese gebiedsdelen melden zich kerels van stavast om het avontuur te zoeken en vrede te brengen *in een warm land* heel ver weg.

Te licht uitgerust kwamen de mannen helemaal niet in een warm land, maar in een bar klimaat terecht. In weersomstandigheden, vaak in barre kou, die de mannen tot het uiterste van hun incasseringsvermogen dreven. Omstandigheden waarin de wil om het op te geven soms zo sterk is, dat je er nauwelijks weerstand aan kunt bieden. Ze beten door, bleven staan en deden, ondanks alle ontberingen van kou, honger, ziekte en algemeen ongemak, waar ze voor gekomen waren: vrede brengen.

Nou ja, brengen? Daar moest voor gevochten worden! En niet zo'n beetje ook. De druk aan het front van Noord-Koreaanse en Chinese zijde was gigantisch. Doordat het Nederlandse Detachement veel gevechtservaring in huis had van kerels die in Nederlands-Indië/Indonesië of elders ervaring hadden opgedaan, had de regimentscommandant een sterke eenheid onder bevel voor moeilijke klussen. Het Nederlandse Detachement maakte het motto van het 2nd US Infantry Division (Indan head Division) meer dan waar: 2nd to none (niemand beter). Ze wisten keer op keer het hoofd te bieden aan een overmacht, die vaak het *tienvoudige* of meer bedroeg. Vechten tegen zo'n overmacht is in theorie hopeloos. Ogenscheinlijk kansloos hield deze *group of hard-bitten volunteers* stand om te vechten. Een ooggetuige geeft ons een indruk van het gevecht: 'Het gevecht van man tegen man [...] valt niet te beschrijven. Er werd geschoten, gestoken, men ging elkaar met pionierschoppen te lijf.'. Zelfs onder die omstandigheden was opgeven geen optie, de gedachte daaraan – hoe sterk waarschijnlijk ook - werd genegeerd. Om dat te kunnen doen, moet een mens bijzondere dingen laten zien. Dingen waaraan wij een voorbeeld ontleen en waarvan iedere

rechtgeaarde militair vurig hoopt dat we, als onze tijd daar is, hun doorzettingsvermogen en de moed kunnen evenaren.

Naast anderhalf miljoen vijandelijke slachtoffers sneuvelden er 400.000 Zuid-Koreanen voor de vrijheid van hun volk. Onze Amerikaanse vrienden verloren 35.000 kameraden, terwijl overige geallieerden nog eens 3000 slachtoffers moesten incasseren. Van de 3400 vrijwillige Van Heutszers die in de periode 1950-1954 ten strijde trokken, sneuvelden er 123 en 3 kameraden werden nooit gevonden. 20 Koreaanse KATUSAs verloren zij aan zij met hun Nederlandse kameraden het leven.

Bij Inje leidt het NDVN op 31 mei en 1 juni 1951 grote verliezen bij aanvallen van de Chinezen. Onder hen de kpl1 Martien Zijp. Hij had ook al in Indië gediend. Martien ligt in een schuttersputje in het voorterrein. Via de telefoon leidt hij het mortiervuur op de vijand. Een granaat valt in het voorterrein en vernielt de telefoonlijn van Martien. Hij klimt, zich bewust van het gevaar, uit zijn schuttersputje om een andere lijn te vinden. Een nieuwe granaatinslag wordt Martien fataal. Zijn commandant snelt nog het voorterrein in, maar Martien sterft in zijn armen. Hij sneuvelt naar verluidt met de woorden "met mij is het gebeurd." Martien was pas 23 jaar oud.

Bij Hoengsong leidt het NDVN, door een onverhoedse overval van de Chinezen, in de avond van 12 februari 1951 grote verliezen. In de middag van die dag begonnen de oprukkende Chinezen al de brug over de rivier de Tannum Mul te naderen. Op de helling langs de oever van de rivier lag de A-compagnie van het Nederlands detachement om de Amerikaanse terugtocht te dekken. Onder hen ook de 27 jarige hospik korporaal Ab Talens. Samen met een andere NDVN-er en twee Koreaanse soldaten zat hij in een trechter te schuilen voor mortiervuur. Precies in de trechter komt een vijandelijke granaat neer. Geen van vier overleefde de inslag.

Die zelfde avond sneuvelt bij de verraderlijke overval van de Chinezen bij Hoengsong een deel van de staf- en de ondersteuningscompagnie. Verkleed in uniformen van de Zuid-Koreanen was de vijand erin geslaagd dichtbij te komen. Na ontdekking volgden felle man-op-man gevechten. Daarbij sneuvelden velen. Van hen noem ik vandaag de aooi Martin Schuringa, 34 jaar. Hij liet een vrouw en vier kinderen achter.

Cees van Vliet is opvarende van de Johan Maurits van Nassau, het vierde marineschip namens Nederland in de Koreaanse wateren. Op 26 februari 1953 krijgt het schip de opdracht een zieke Zuid-Koreaan van een eiland voor de kust op te pikken. Ze zetten voor het eiland een sloep uit. Als de sloep met 7 echter met 7 opvarenden in het donker op het strand aanlegt, worden zij beschoten vanaf het eiland. Ze gaan languit in de sloep liggen en schreeuwen dat ze tot de UN-strijdkrachten behoren. Het vuren houdt op. Als enkele vanuit de sloep zich daarna oprichten wordt er andermaal geschoten. Cees van Vliet wordt dodelijk door een kogel in het hoofd geraakt.

Vandaag staan we bij hen stil om ze te herdenken en te eren. Bij hen die vielen, bij hen die gewond en getekend raakten en bij ieder van hen die vrijwillig voorwaarts ging om veiligheid en vrijheid te brengen aan het Zuid-Koreaanse volk.

Het Zuid-Koreaanse volk is zich nog dagelijks bewust van de prijs die voor hun vrijheid is betaald. Ze zijn er klaar voor om die prijs zo nodig opnieuw te betalen. Hun vrijheid is verre van vanzelfsprekend. Een Koreaanse politicus hoeft niet uit te leggen waarom nationale veiligheid een belangrijk onderwerp is en een Koreaanse militair hoeft niet steeds opnieuw uit te leggen waarom hij bestaat. Voor Zuid-Koreanen is hun vrijheid niet vanzelfsprekend geworden. Voor ons Nederlanders herken ik hierin een wijze les.

Op een standbeeld in Normandië staat: 'Wars do not make great men, but they do bring out the greatness in good men' (vrij vertaald: oorlogen maken geen geweldige kerels, maar ze brengen wel de grootheid boven in goeie kerels). Wij hebben goeie kerels naar Korea gestuurd en de oorlog heeft ons hun grootheid laten zien.